

Сергєєва Д. Б.,
доктор юридичних наук,
старший науковий співробітник,
доцент кафедри правосуддя
юридичного факультету
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

ДОПУСТИМІСТЬ ДОКАЗІВ В ТЕОРІЇ ТА КПК 2012 РОКУ

На підставі результатів наукового системно-порівняльного аналізу викладених в наукових джерелах точок зору науковців та практиків, у статті досліджено сутність допустимості кримінальних процесуальних доказів як їх невід'ємної властивості, встановлено критерії її визначення. Проаналізований інститут допустимості доказів у чинному кримінальному процесуальному законодавстві України, визначені його окремі недоліки. Зроблений висновок про взаємозв'язок допустимості доказів та процесуальної форми їх отримання.

Ключові слова: кримінальні процесуальні докази, властивості доказів, допустимість доказів, Кримінальний процесуальний кодекс України.

На основани результатов научного системно-сравнительного анализа изложенных в научных источниках точек зрения ученых и практиков, в статье исследована сущность допустимости уголовных процессуальных доказательств как их неотъемлемого свойства, установлены критерии ее определения. Проанализирован институт допустимости доказательств в действующем уголовном процессуальном законодательстве Украины, определены его отдельные недостатки. Сделан вывод о взаимосвязи допустимости доказательств и процессуальной формы их получения.

Ключевые слова: уголовные процессуальные доказательства, свойства доказательств, допустимость доказательств, Уголовный процессуальный кодекс Украины.

Судове рішення у кримінальному процесі може вважатися законним та обґрунтованим лише в разі його ухвалення компетентним судом згідно з нормами матеріального права з дотриманням вимог, встановлених Кримінальним процесуальним кодексом (далі – КПК) України на підставі об'єктивно з'ясованих обставин, які підтверджені кримінальними процесуальними доказами. Проте, не всі отримані докази можуть використовуватися у кримінальному судочинстві, у тому числі й для обґрунтування вироку,

а лише ті, що мають такі внутрішні властивості, як належність, допустимість та достовірність.

Вищевказані та інші властивості доказів (сила, значимість, достатність тощо), що виокремлюються окремими фахівцями [1, с. 40, 57, 60], їх зміст та критерії визначення є дискусійними як у теорії доказів, так і в науці кримінального процесу в цілому, через що багатьма вченими зверталася увага на необхідності відображення окремих властивостей доказу як у визначенні його поняття [2, с. 9; 3, с. 127], так і на необхідності їх

окремого законодавчого закріплення. Разом з тим, лише у статтях 85 та 86 КПК України 2012 р., вперше у вітчизняному кримінальному процесі сформульовано на рівні кримінального процесуального закону критерії визначення належності та допустимості доказів відповідно.

Не зменшуючи значення інших властивостей доказів, які можуть становити самостійні предмети досліджень, у тому числі й монографічного характеру, у цій статті розглянемо таку властивість доказу, як його допустимість, оскільки від правильного її визначення часто залежить належне забезпечення прав і свобод осіб, що беруть участь у кримінальному провадженні, забезпечення гарантій та дотримання принципів кримінального судочинства, досягнення достовірного знання у кримінальному провадженні і у цілому досягнення мети та вирішення завдань кримінального провадження. Зважаючи на важливість такої властивості доказу як допустимість, Конституційний Суд України у своєму рішенні зазначив, що перевірка доказів на їх допустимість є найважливішою гарантією забезпечення прав і свобод людини і громадянина в кримінальному процесі та ухвалення законного і справедливого рішення у справі [4].

Значення правової регламентації допустимості доказів визначається тим, що вона встановлює процедуру пізнання фактичних обставин провадження, враховуючи при цьому як наявні (тобто існуючі в даній правовій системі) завдання судочинства, так і їх відносну пріоритетність [5, с. 70]; відображає ту чи іншу перевагу законодавця, що стоїть перед вибором між встановленням істини за будь-яку ціну і свідомою готовністю знизити ймовірність її досягнення, щоб зменшити ризик засудження невинуватого, а також звужити сферу обмеження конституційних прав громадян [6, с. 5].

Вимога допустимості доказу логічно витікає із положення Конституції України, у ч. 3 ст. 62 якої зазначено, що обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах,

одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Така ж позиція закріплена у ч. 3 ст. 17 КПК України, яка визначає презумпцію невинуватості та забезпечення доведеності винуватості як загальні застави кримінального провадження.

Результати аналізу відповідних положень КПК України свідчать про те, що правила допустимості доказів сформульовані як у позитивній формі, наприклад, у ч. 1 ст. 86 КПК України, де закріплений один із критеріїв визначення допустимості доказу, відповідно до якого доказ визнається допустимим, якщо він отриманий у порядку, встановленому КПК України; ч. 2, 3 ст. 88 КПК, у яких законодавець називає окремі випадки визнання доказів та відомостей, які стосуються особи підозрюваного, обвинуваченого допустимими, а також визначає, які докази слід оцінювати як допустимі, так і у формі заборон, тобто правил допустимості доказів негативного характеру.

Так, ч. 2 ст. 86 КПК України закріплює положення про те, що недопустимий доказ не може бути використаний при прийнятті процесуальних рішень, на нього не може посылатися суд при ухваленні судового рішення. Статті 87, ч. 1 ст. 88 КПК України визначають окремі випадки визнання доказів недопустимими, здійснюючи це у негативній формі, тобто шляхом заборони використовувати докази, отримані внаслідок істотного порушення прав та свобод людини, гарантованих Конституцією та законами України, міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також будь-які інші докази, здобуті завдяки інформації, отриманій внаслідок істотного порушення прав та свобод людини (ч. 1 ст. 87 КПК). При цьому законодавець у ч. 2 вказаної статті дає роз'яснення, які саме діяння суд зобов'язаний визнавати істотними порушеннями прав людини і основоположних свобод. У ч. 1 ст. 88 КПК вказується інший випадок визнання доказів недопустимими, коли докази, які стосуються судимостей

підозрюваного, обвинуваченого або вчинення ним інших правопорушень, що не є предметом цього кримінального провадження, а також відомості щодо характеру або окремих рис характеру підозрюваного, обвинуваченого надаються на підтвердження винуватості підозрюваного, обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення. Статті 89, 90 КПК також закріплюють порядок і умови визнання доказів недопустимими, закріплюють право сторін подавати клопотання під час судового розгляду про визнання доказів недопустимими, визначають значення рішень інших судів у питаннях допустимості доказів.

Здійснюючи науковий аналіз поняття «допустимість доказу», в першу чергу зауважимо, що в науковій літературі допустимість розглядається як внутрішня властивість доказу. Проте, на наш погляд, допустимість характеризує насамперед фактичні дані та їх процесуальні джерела, що у своїй єдності утворюють доказ. Якщо фактичні дані та їх процесуальні джерела не мають властивості допустимості, то в своїй єдності вони не можуть утворювати доказ у кримінальному провадженні, що означає, що недопустимих доказів у кримінальному процесі не існує. Проте у випадку відповідності фактичних даних та їх джерел критерію допустимості, можна говорити й про однойменну властивість доказу.

«Допустимість» тлумачиться як дозвіл, надання можливості будь-кому брати участь у чому-небудь або використовувати який-небудь засіб для чого-небудь [7, с. 149–150]; допустимий – той, що можна допустити, дозволити; можливий, дозволений [8, с. 375].

У науці кримінального процесу висловлюються різні точки зору щодо поняття допустимості доказу. Шляхом їх узагальнення та аналізу, можна зробити висновок про те, що окремі вчені у визначенні поняття допустимості доказу підкреслюють його можливість служити засобом доказування обставин, що мають значення для правильного вирі-

шення кримінальної справи, в результаті його відповідності вимогам кримінального процесуального закону [9, с. 26]; його здатність як джерела відомостей про факт бути засобом встановлення цього факту [10, с. 392]; можливість його використання в кримінальному процесі для вирішення усіх питань, що виникають під час провадження у справі й в ході вирішення справи по суті [11, с. 3]; можливість (дозволеність) використання доказу в процесі доказування обставин, що мають значення для правильного вирішення справи [12, с. 6]; їх придатність для використання в процесі доказування [13, с. 7]; визнана законодавцем можливість використання певного джерела в якості процесуального носія інформації про фактичні дані, що мають значення для встановлення істини у кримінальній справі, а також процесуального закріплення цієї інформації уповноваженими на це особами чи органами в установленому законом порядку (шляхом дій) при дотриманні норм моральності [14, с. 23] тощо.

Інша група вчених визначає допустимість доказу через його відповідність певним вимогам кримінального процесуального закону. Так, Г.М. Міньковський, О.О. Ейсман, І.Б. Михайловська, визначаючи поняття допустимості доказів, виділяють такі умови допустимості фактичної інформації, яка збирається у справі: а) відомість і можливість перевірки її походження; б) компетентність і поінформованість осіб, від яких вона виходить і які її збирають, в) дотримання загальних правил доказування; г) дотримання правил збору даних певного виду, що гарантують від неповноти й спотворень; д) дотримання правил, що гарантують повноту і точність фіксації зібраної інформації у справі; е) відмова від включення в неї здогадок, припущень [13, с. 231–232].

П.А. Лупинська вважає, що допустимість доказу включає а) отримання відомостей із одного із передбачених у законі джерел; б) отримання доказу

з дотриманням процесуальних правил; в) правильний вибір належного джерела відомостей, особливо у випадках, коли законом визначено отримання певного виду доказу [16, с. 159–160].

Ці та інші точки зору щодо досліджуваного поняття ґрунтовно проаналізовані в монографічних дослідженнях Н.В. Сібільової [14], Н.М. Кіпніса [6, с. 17–27] та інших, присвячених проблематиці допустимості доказів.

У кримінально-процесуальній літературі останніх років також досліджувалося поняття «допустимості доказів». Так, М.А. Погорецький визначає допустимість доказів як процесуальний інститут, сутність якого полягає в тому, що належні фактичні дані повинні бути отримані зі встановленого законом джерела, уповноваженим на це суб'єктом кримінального процесу (слідчим або судом) і закріплені способом, зазначеним у кримінально-процесуальному законі [17, с. 460]. К.І. Сутягін доводить, що допустимість доказів є міжгалузевим правовим інститутом, що заснований на конституційному праві особи на виключення доказів, отриманих з порушенням федерального закону, який гарантує дотримання найважливіших прав і свобод людини і громадянина при здійсненні правосуддя [18, с. 19].

Зміст допустимості як властивості кримінально-процесуального доказу складається з чотирьох правил (умов, критеріїв): 1) належного суб'єкта його отримання, 2) законності джерела відомостей; 3) використання для їх отримання лише передбаченої законом слідчої або судової дії; 4) проведення слідчої або судової дії з дотриманням встановлених законом вимог [6, с. 72–73; 19, с. 192]. Зазначимо при цьому, що викладені умови (критерії, правила) допустимості доказу з незначними відмінностями і різним ступенем деталізації визнаються більшістю вчених, які висловлюються з цього приводу, тому ми не будемо наводити їх детальну характеристику, оскільки вона достатньо повно висвітлена в юридичній літературі.

На наш погляд, визначення поняття допустимості шляхом перерахування його критеріїв не відповідає науковим принципам, оскільки визначення будь-якого поняття повинне формулюватися шляхом розкриття його змісту й істотних ознак. Щодо сутності наведених у визначеннях критеріїв допустимості доказу, то в цілому погоджуючись із запропонованими точками зору, вважаємо дискусійною лише позицію авторів щодо вимоги отримання фактичних даних з встановленого законом джерела. На наш погляд, джерело фактичних даних (відомостей) не може бути визначене законом. Якщо мова йде про процесуальне джерело фактичних даних, тобто про джерело доказів, перелік яких дійсно встановлений законом (ч. 2 ст. 84 КПК України 2012 р., ч. 2 ст. 65 КПК України 1960 р.), то мова повинна йти не про отримання з нього фактичних даних, а про закріплення фактичних даних у відповідному процесуальному джерелі, що є умовою проведення процесуальної дії з дотриманням встановлених законом вимог (процесуального порядку проведення).

Джерело фактичних даних (відомостей), на наш погляд, також повинно оцінюватися як допустиме, тобто таке, щодо використання якого кримінальний процесуальний закон не містить заборон (наприклад, не відповідають умові допустимості такі джерела фактичних даних, як захисник, священнослужитель, лікар, і т.п., які надають інформацію, яка стала їм відома у зв'язку з виконанням професійних обов'язків; свідок, який не може пояснити первинне джерело відомостей, що повідомляються; не є допустимим джерелом фактичних даних анонімний лист і т.п.). Такі запропоновані критерії допустимості, як науковість і моральність [14, с. 23] також піддаються обґрунтованій критиці [6, с. 25; 1, с. 45].

Слушною, на наш погляд, є позиція вчених, які серед загальноприйнятих критеріїв (умов) допустимості доказів розглядають запозичене із англосак-

сонського доказового права «правило про плоди отруєного дерева» [20, с. 58, 217–219], відповідно до якого, не є допустимим доказ, отриманий з використанням іншого недопустимого доказу. Окремими вченими зазначається, що це правило є не критерієм допустимості доказів, а являє собою теоретичну конструкцію, що застосовується на практиці в якості наслідку визнання одного із доказів недопустимим, причому недопустимість «подальших» доказів є тільки наслідком визнання вихідного доказу недопустимим [21, с. 36]. Такий підхід є дещо спрощеним, таким, що відображає ситуацію видалення із кримінального провадження доказів, отриманих на підставі недопустимого доказу. Проте, за результатами аналізу судово-слідчої практики, а також анкетування слідчих ОВС, прокурорів, які здійснюють процесуальне керівництво за досудовим розслідуванням, можна дійти висновку, що лише у 14% випадків визнання доказів недопустимими суд визнав недопустимими й похідні від «ущербного» докази.

Слід зазначити, що ЄСПЛ у низці справ розглядав допустимість доказів, отриманих з іншого недопустимого доказу. Так, у справі «Гефген (Gafgen) проти Німеччини» суду серед інших ставилося питання допустимості використання доказів, що були отримані внаслідок зізнання, зробленого заявником під час слідства із тиском на нього з боку офіцерів поліції [22].

На наш погляд, «правило про плоди отруєного дерева» слід розглядати окремим випадком встановлення належності джерела фактичних даних як критерію допустимості доказу в кожному випадку оцінки фактичних даних та їх процесуальних джерел.

Зазначимо також, що окремі фахівці у визначенні допустимості доказу пов'язують його з належною процесуальною формою [23, с. 61] та вказують, що допустимість – це придатність доказу з точки зору його процесуальної форми [24, с. 14]. На наш погляд, під кримінальною

процесуальною формою слід розуміти визначений законом порядок кримінального провадження в цілому, порядок виконання окремих процесуальних дій. Отже, саме дотримання процесуальної форми отримання доказу як встановленого кримінальним процесуальним законом порядку, що забезпечує можливість перевірки процесу його отримання, й робить доказ допустимим. Іншими словами, доказ, отриманий у відповідності до процесуальної форми набуває такої внутрішньої властивості, як допустимість. Отже, поняття «допустимість доказу» та «процесуальна форма» отримання доказу співвідносяться як мета діяльності й умова її досягнення. Проте, якщо процесуальну форму розглядати у представленому нами широкому розумінні, то точка зору, що правила, які регулюють допустимість доказу є одним із елементів процесуальної форми, також є правильною [6, с. 5; 5, с. 45].

На значення дотримання процесуальної форми неодноразово наголошувалося як науковцями-процесуалістами, так і практиками. Так, зокрема, Верховний Суд України в своїх постановках постійно звертає увагу судів на необхідність суворого додержання процесуальної форми, виступає проти процесуального спрощенства [25]. На процесуальній формі отримання доказів робиться наголос у законодавчому визначенні поняття доказів у ч. 1 ст. 84 КПК України. У ч. 1 ст. 93 КПК України також зазначено, що збирання доказів здійснюється сторонами кримінального провадження, потерпілим, у порядку передбаченому Кодексом. У ч. 2 ст. 93 КПК зазначається, що сторона обвинувачення здійснює збирання доказів шляхом проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій, витребування та отримання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, службових та фізичних осіб речей, документів, відомостей, висновків експертів, висновків ревізій та актів перевірок,

проведення інших процесуальних дій, передбачених цим Кодексом.

Сторона захисту, потерпілий, які безсумнівно також є суб'єктами доказування, хоча й не названі у ч. 1 ст. 84 КПК України, здійснює збирання доказів шляхом витребування та отримання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, службових та фізичних осіб речей, копій, документів, відомостей, висновків експертів, висновків ревізій, актів перевірок; ініціювання проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій та інших процесуальних дій, а також шляхом здійснення інших дій, які здатні забезпечити подання суду належних і допустимих доказів (ч. 3 ст. 93 КПК України).

Проте, результати наукового аналізу відповідних положень чинного КПК України дають підстави для висновку про те, що для окремих заходів з отримання доказів чіткої процесуальної форми не встановлено. Зокрема, процесуальний порядок отримання доказів шляхом витребування та отримання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, службових та фізичних осіб речей, копій, документів, відомостей; висновків ревізій, актів перевірок не встановлений. Окремі негласні слідчі (розшукові) дії також не мають чітко встановленої процесуальної форми, оскільки це суперечить їх сутності як заходів, відомості про факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню.

Отже, можливим є висновок про те, що фактичні дані, отримані в ході вищевказаних заходів не можуть становити зміст доказів, оскільки отримані у порядку, не передбаченому КПК України. Разом з тим, законодавець ставить знак рівності між результатами гласних та негласних слідчих (розшукових) дій (ч. 1 ст. 256 КПК України).

На наш погляд, така ситуація є виявленням тенденції законодавця до спро-

щення процесуальної форми, оскільки бюрократизація та надлишкова деталізація КПК 1960 р., так само й окремих проектів КПК визнавалися чи не головним їх недоліком [26, с. 154].

Проте, на нашу думку, вибіркове спрощення процесуальної форми окремих процесуальних дій, зокрема, результатом проведення яких є отримання доказу, що спостерігається в чинному КПК України 2012 р., й водночас законодавче закріплення поняття доказу та його допустимості, що передбачають дотримання процесуальної форми отримання доказу, є неприйнятним для кримінально-процесуального закону.

Так, відсутність процесуальної форми отримання доказів шляхом, наприклад, обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи (ст. 267 КПК), контролю за вчиненням злочину (ст. 271 КПК) та інших, що до того ж, проводяться за дорученням слідчого уповноваженим оперативно-розшуковим підрозділом та фіксація яких здійснюється відповідно до п. 4.1. Інструкції [27], що не відповідає загальним правилам фіксації кримінального провадження, призводить до наявності реальних можливостей зловживань, фальсифікації доказів, порушень прав і свобод людини.

На наш погляд, результатом проведення НСРД та інших заходів, передбачених ч. 2, 3 ст. 93 КПК України повинні бути докази у кримінальному провадженні, проте КПК має містити низку дієвих механізмів, які б створювали процесуальні гарантії від незаконного втручання в приватне життя людини органами досудового розслідування та отримання за їх результатами доброякісних судових доказів.

Підсумовуючи викладене, зазначимо, що типові шляхи усунення вищевказаних протиріч між загальними дефініціями (ч. 1 ст. 84, ст. 86 КПК України) та положеннями, що визначають порядок отримання окремих видів доказів, якими є: 1) законодавче визначення

процесуальної форми отримання всіх видів доказів або 2) виключення вимоги дотримання процесуальної форми процесу отримання доказу, на наш погляд, є неприйнятними, оскільки у першому випадку, як зазначалося вище, встановлення процесуальної форми проведення окремих заходів із отримання доказу (НСРД; заходів, передбачених ч. 2 ст. 93 КПК та інших) суперечить їх сутності. У другому випадку – це потягне за собою виникнення ситуації, коли вимога допустимості доказу як його необхідної властивості взагалі буде непотрібною,

тобто фактично мова йде про усунення одного із постулатів теорії доказів, що є також неприйнятним.

На сьогоднішньому етапі розвитку правосвідомості суспільства та працівників правоохоронних, правозахисних та судових органів, процесуальна форма отримання окремих видів доказів, зокрема отриманих за результатами провадження НСРД, а також інших процесуальних дій, повинна бути більш чітко визначена у кримінальному процесуальному законодавстві, що потребує наукових пошуків у цьому напрямі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Орлов Ю. К. Основы теории доказательств в уголовном процессе: науч. – практ. пособие / Ю. К. Орлов. – М., 2000. – 144 с.
2. Гридчин А. А. Обеспечение допустимости доказательств на предварительном следствии (процессуальные вопросы): Автореф. дисс. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 / А. А. Гридчин. – М., 1999. – 21 с.
3. Победкин А. В. Уголовно-процессуальное доказывание / А. В. Победкин. – М.: Издательство «Юрлитинформ», 2009. – 416 с.
4. Рішення Конституційного суду України у справі за конституційним поданням Служби безпеки України щодо офіційного тлумачення положення частини третьої статті 62 Конституції України від 20 жовтня 2011 року № 12-рп/2011: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/v012p710-11/paran54#n54>.
5. Костенко Р. В. Понятие и признаки уголовно-процессуальных доказательств / Р. В. Костенко. – М.: «Юрлитинформ», 2006. – 240 с.
6. Кипнис Н. М. Допустимость доказательств в уголовном судопроизводстве / Н. М. Кипнис. – М., 1995. – 128 с.
7. Ожегов С. И. Словарь русского языка / С. И. Ожегов. – 2-е изд. – М., 1952. – 843 с.
8. Словник української мови в 11 томах. – Київ: «Наукова думка», 1970. – 1980. – Т. 2. – 934 с.
9. Зажицкий В. О допустимости доказательств / В. Зажицкий // Российская юстиция. – 1999. – № 3. – С. 26–30.
10. Строгович М. С. Курс советского уголовного процесса / М. С. Строгович. – М., 1968. – Т. 1. – 470 с.
11. Ляхов Ю. А. Допустимость доказательств в российском уголовном процессе / Ю. А. Ляхов. – М., 1999. – 80 с.
12. Золотых В. В. Проверка допустимости доказательств в уголовном процессе / В. В. Золотых. – Ростов-на-Дону: «Феникс», 1999. – 288 с.
13. Некрасов С. В. Юридическая сила доказательств в уголовном судопроизводстве / С. В. Некрасов. – М.: Издательство «Экзамен», 2004. – 128 с.
14. Сибільова Н. В. Допустимість доказів у радянському кримінальному процесі / Н. В. Сибільова. – К.: НМК ВО, 1991. – 64 с.
15. Теория доказательств в советском уголовном процессе / отв. ред. Н. В. Жогин, изд. 2-е исправл. и доп. М., «Юрид. Лит.», 1973. – 736 с.
16. Уголовный процесс: учебник / Под ред. П. А. Лупинской и И. В. Тыричева. – М., 1992. – 568 с.
17. Погорельский М. А. Функціональне призначення оперативно-розшукової діяльності у кримінальному процесі: монографія / М. А. Погорельский. – Х.: Арсіс, ЛТД, 2007. – 576 с.
18. Сулягин К. И. Основания и процессуальный порядок исключения недопустимых доказательств в ходе досудебного производства по уголовному делу / К. И. Сулягин. – М.: Издательство «Юрлитинформ», 2008. – 200 с.
19. Уголовно-процессуальное право Российской Федерации: учеб. – 2-е изд., перераб. и доп. / Л. Н. Башкатов и др.; отв. Ред. И. Л. Петрухин. – М.: Проспект, 2009. – 672 с.

20. *Сутягин К. И.* Основания и процессуальный порядок исключения недопустимых доказательств в ходе досудебного производства по уголовному делу / К. И. Сутягин. – М.: Издательство «Юрлитинформ», 2008. – 195 с.
21. *Справа «Гэфген проти Німеччини»: Рішення Європейського суду з прав людини від 30 червня 2008 р. № 30:* [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.echr.ru/documents/doc/5592512/5592512.htm.
22. *Шейфер С. А.* Доказательства и доказывание по уголовным делам: проблемы теории и правового регулирования / С. А. Шейфер. – Тольятти, 1998. – 86 с.
23. *Соколов А.* Процессуальный порядок признания в суде доказательств не имеющими юридической силы / А. Соколов // Российская юстиция. – 1994. – № 10. – С. 14–15.
24. Про виконання судами України законодавства і постанов Пленуму Верховного Суду України з питань судового розгляду кримінальних справ і постановлення вироку: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 29.06.1990 р. № 5: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [zakon4.rada.gov.ua / laws/show/v0005700-90](http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0005700-90).
25. *Хоакім Г.* Експертна думка щодо проекту Кримінально-процесуального кодексу України станом на 21 травня 2007 р. / Г. Хоакім // Аугсбурзький ун-т, Німеччина. Наведена у роботі: *Гевко В.* Удосконалення процесуальної форми як основа реформування кримінального судочинства України / В. Гевко // Право України. – 2010. – № 2. – С. 150–157.
26. Про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні: Інструкція, затв. спільним наказом Генеральної прокуратури України, МВС України, СБ України, Міністерством фінансів України, Адміністрацією ДПС України та Міністерством юстиції України № 114/1042/516/1199/936/1681/51 від 16.11.2012 р.: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0114900-12>.

Sergieieva D. Admissibility of evidence in the theory and CPC2012.

On the basis of the scientific system analysis contained in scientific sources viewpoints of scientists and practitioners in the article the essence of criminal procedural admissibility of evidence as their inalienable property, set criteria for its definition.

In scientific literature admissibility seen as an intrinsic property of evidence. However, characterizes the first admissibility of evidence and their procedural sources that form its unity evidence. If the actual data and procedural sources have properties admissibility, in its unity they may form evidence in criminal proceedings, meaning that evidence inadmissible in criminal proceedings exists. However, in case of compliance evidence and their sources admissibility criterion, we can speak of the same name and evidence property.

Content admissibility as property criminal procedure evidence consists of four rules (conditions, criteria): 1) the proper subject of its receipt, 2) the legality of sources of information; 3) use for their production only statutory investigatory or judicial action; 4) conducting investigative or judicial actions in compliance with statutory requirements.

Source of actual information should also be assessed as acceptable, that is, on the use of criminal procedural law which does not contain prohibitions (for example, does not meet the admissibility of such information sources f as defender, priest, doctor, etc., provide information that became known to them in connection with their professional duties; witness who can explain the primary source of the information notified; not a valid source of evidence anonymous letter and so on).

Also the Institute the admissibility of evidence in the current criminal procedural legislation of Ukraine is analyzed by its individual shortcomings. The conclusion about the relationship of the admissibility of evidence and procedural forms of their receipt were done.

Keywords: *criminal procedure evidence, properties of evidence, admissibility of evidence, the Criminal Procedure Code of Ukraine.*

Стаття надійшла до редакції журналу 28.09.2015 р.